

Arrest

nr. 74 926 van 10 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat M. DEPOVERE, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 maart 2011, verklaart er zich op 7 maart 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 28 oktober 2011, verstuurd op 28 oktober 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse origine te hebben en Pasjtoen van etnische afkomst te zijn. U bent in 1982 geboren in Alami, in het district Zirok in de provincie Paktika. U verhuisde op zeer jonge leeftijd naar Pakistan waar u tot 2003/2004 verbleef. Toen X aan de macht kwam, keerde u terug naar Kaboel waar u sporadisch werkzaam was in het bedrijf van uw vader en oom. Dit familiebedrijf hield zich bezig met de constructie van bruggen en wegen voor de Afghaanse autoriteiten. Omwille van deze werkzaamheden ontvingen uw vader en oom op regelmatige basis dreigbrieven van de taliban. In 2005 werd uw neef Hazifullah vermoord nadat hij voor losgeld werd ontvoerd. De dader, een zekere T. L.,

handelde in opdracht van de broer van de tweede vrouw van uw oom (de vader van uw neef), K. Na de moord op uw neef verhuisde u samen met de rest van de familie naar Islamabad omdat u gevaar liep in Kaboel. Jullie woonden vervolgens probleemloos in Islamabad tot 2010. In 2010 werd in Islamabad ook een tweede neef, R., vermoord door T. L. Na de dood van uw tweede neef keerde uw familie terug naar Kaboel waar uw vader en oom nog altijd werkzaam waren voor hetzelfde bedrijf. Omwille van de voorgaande gebeurtenissen durfde u niet meer buiten te komen en besliste u uiteindelijk om Afghanistan te verlaten. U verliet Afghanistan eind december 2010 en reisde via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 5 maart 2011 aan in België en diende op 7 maart 2011 een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van een krantenartikel over de dood van uw eerste neef H., een kopie van de licentie van het bedrijf van uw vader en oom, een kopie van de getuigenisverklaring van de vriend van R. over zijn moord, een kopie van een vraag van uw oom over de moord op R. aan de politie in Islamabad, een kopie van een uitleveringsbevel voor Afgaanse personen in Pakistan, een kopie van een verklaring betreffende de gebeurtenissen in Islamabad, kopieën van foto's van uw dode neef R., een kopie van het paspoort van uw neef R. en een kopie van een dreigbrief van de taliban gericht aan uw vader en oom."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst legde u vage en incoherente verklaringen af met betrekking tot de man die uw twee neven zou hebben vermoord en van wie u beweert dat hij ook u en de rest van uw familie met de dood bedreigde. Zo stelde u tijdens het gehoor te denken dat Taimur Lang tot de taliban behoorde. U slaagde er echter niet in aan te geven waarop deze overtuiging is gebaseerd. Aanvankelijk verwees u wat dit betreft naar hetgeen uw neef overkwam namelijk dat hij van huis werd weggenomen, in een zak werd gestopt en voor de deur werd afgezet (cgvs, p.11). Verder stelde u dat uw vader en oom bevestigden dat hij bij de taliban was. Zij zouden het altijd hebben gezegd en hebben verteld over de misdaden die ze beginnen (cgvs, p.11). Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat u er niet in slaagde concrete elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat Taimur Lang tot de taliban zou behoren. Toen u nogmaals werd gevraagd hoe u de rol van de taliban situeerde in de gebeurtenissen kwam u niet verder dan de weinig specifieke verklaring dat Taimur Lang een talib is omdat Kudrat, zijn opdrachtgever, het deed met Taimur Lang (cgvs, p.11). U kon verder ook niet aangeven hoe hij zijn vrijheid na zijn veroordeling zou hebben afgekocht. U kwam wat dit betreft niet verder dan te stellen dat hij een machtige man was (cgvs, p.12). Toen u werd gevraagd wat voor connecties hij zou hebben gehad beperkte u zich tot de bewering dat u hem nooit persoonlijk had ontmoet en u zich enkel baseerde op hetgeen u van uw vader en oom had gehoord (cgvs, p.12). Aangezien u in het kader van uw asielverzoek beweert een diepe angst te koesteren ten opzichte van Taimur Lang die er mee dreigde uw hele familie uit te moorden is het niet aannemelijk dat niet van meer details over de persoon op de hoogte bent. Er kan verder geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de moord op uw neef Rahmetullah. Zo bleek u niet in staat aan te geven waarom hij zou zijn vermoord. Toen er tijdens het gehoor werd gevraagd of u wist waarom hij werd vermoord stelde u: "Nee, er was geen geld of zo voor hem gevraagd. Misschien was het door de taliban. Zij willen zeggen waarom doen jullie het werk. Dat kan. Het kan ook een andere reden zijn" (cgvs, p.18). Aangezien de moord op Rahmetullah aan de basis lag van uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan kan men redelijkerwijze verwachten dat u op de hoogte zou zijn van de redenen waarom de man zou zijn vermoord. Hiernaast dient ook opgemerkt te worden dat uw beweringen over de dood van Rahmetullah verschillende fundamentele tegenstrijdigheden inhouden die de geloofwaardigheid van uw relaas erover sterk ondermijnen. Zo verklaarde u in het begin van het gehoor dat hij in een zak voor jullie deur in Islamabad werd afgezet (cgvs, p.9). Later wijzigde u echter uw verklaring en beweerde u dat het lichaam van uw neef in het midden van het centrum was achtergelaten in een zak (cgvs, p.14). Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling zei u dat uw neef in het centrum werd gevonden en dat hij na identificatie in het ziekenhuis naar huis werd gebracht (cgvs, p.14). Deze versie van de feiten stemt echter niet overeen met uw eerdere verklaring dat het lichaam van uw neef in een zak aan jullie voordeur werd afgezet. Ook aan uw verklaringen over de toestand waarin het lichaam van Rahmetullah zich bevond, legde u ongeloofwaardige verklaringen af. U verklaarde immers dat de moordenaars van uw neef zijn tanden kapot hadden geslagen en zijn geslachtsorganen, nagels en vingers en alles hadden afgesneden (cgvs, p.13). Op de foto's van het lijk van uw neef zijn echter al de vingers van de man die erop afgebeeld staat nog te zien. Hiermee geconfronteerd zwakte u uw verklaring af en stelde u dat enkel zijn nagels werden afgesneden (cgvs, p.14). Hiermee verklaart u echter de tegenstrijd tussen uw verklaring en wat objectief

waarneembaar is op de foto's niet. Wat betreft de foto's van uw dode neef legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk stelde u immers niet te weten wie de foto's had genomen. Iemand zou dit voor jullie hebben gedaan (cgvs, p.14). Kort daarna stelde u echter dat uw vader en oom de foto's hadden getrokken en binnen hadden gebracht. Toen u met deze tegenstrijdige verklaring werd geconfronteerd, koos u voor een van beide versies en herhaalde u dat de foto's niet werden getrokken door uw vader of oom (cgvs, p.15). Een dergelijke keuze tussen twee afwijkende versies van de feiten kan onmogelijk als verklaring voor de tegenstrijdigheden in uw verklaringen worden aanvaard. Gezien al het voorgaande kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake de problemen die uw familie zou hebben gekend met Taimur Lang. U legt wat dit betreft bovendien geen overtuigende bewijsstukken voor. Alle documenten die u voorlegde betreffen immers kopieën die slechts over een beperkte bewijskracht beschikken. Bovendien blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal, welke aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben. De kopie van de getuigenis van de vriend van uw neef Rahmetullah en de brief waarin uw oom aan de politie vraagt om de gebeurtenissen te verifiëren, kunnen niet als een objectief bewijsstuk worden aanzien aangezien het documenten betreft die door privépersonen, uw oom en een vriend van uw neef, en niet door een officiële instantie werden opgesteld. Wat betreft de kopie van de verklaring van het Afghaanse parlementslid moet naast het feit dat het een kopie betreft ook worden opgemerkt dat het document niet gedateerd is en er ook geen nummer werd op aangebracht terwijl hiervoor in de hoofding wel plaats werd voorzien. Uit de kopie van het uitleveringsbevel voor Afghaanse personen in Pakistan blijkt verder geen enkel verband met uw verklaringen over de problemen met Taimur Lang aangezien u tijdens het gehoor de namen die erin staan op geen enkel moment aanbracht. In het bevel staat overigens niet welke feiten aan de basis zouden liggen van de vraag tot uitlevering. Aangaande de kopie van het krantenartikel moet worden gesteld dat een krantenartikel geen officieel document is dat een bewijs inhoudt van de erin vermelde feiten. Bijkomend kan er wat dit betreft ook op worden gewezen dat uw verklaringen over de reactie van uw familie op het gevaar dat Taimur Lang vormde, als vreemd moeten worden bestempeld. U stelde immers dat u en uw familie naar Islamabad verhuisden omdat het in Kaboel te gevaarlijk was na de dood van uw eerste neef. Het was volgens u sindsdien verboden om naar Kaboel te gaan. Er zou zijn gezegd dat jullie niet terug mochten naar Afghanistan en dat het eigenlijk verboden was voor jullie familie (cgvs, p.8). Nochtans keerden jullie na de dood van uw tweede neef vanuit Islamabad terug naar Kaboel, waar de rest van uw familie nog altijd verblijft (cgvs, p.9). De terugkeer van u en uw familie naar Kaboel, waar het leven van de hele familie bedreigd zou zijn, is moeilijk in overeenstemming te brengen de vrees die uw familie enkele jaren eerder koesterde ten opzichte van Kaboel. U haalde, naast uw problemen met Taimur Lang, ook aan dat u schrik hebt om terug naar Afghanistan te gaan omdat uw familie er een bouwbedrijf heeft. Om deze reden zou u gevisieerd worden door de taliban die dergelijke activiteiten aanzien als samenwerking met de Afghaanse autoriteiten. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige band hebt aangetoond met het bouwbedrijf. U bracht hiervan immers geen enkel bewijs aan. Uit de kopie van de licentie van het bedrijf Onyx kan hoogstens worden afgeleid dat dit bedrijf effectief bestaat. In het document wordt uw naam evenwel niet vermeld zodat het niet aantoonbaar is dat u enige band met het bedrijf heeft. Bovendien weet u niet veel te vertellen over het bedrijf. Toen u werd gevraagd wat het bedrijf precies deed, kwam u niet verder dan te stellen dat ze gebouwen, wegen, bruggen en kleine bruggen gingen bouwen (cgvs, p.6). Concrete projecten haalde u niet aan (cgvs, p.6). U wist zelfs niet of uw bedrijf een website heeft of niet (cgvs, p.6). U spelde bovendien de naam van het bedrijf verkeerd toen u daarom gevraagd werd (cgvs, p. 6). Aangezien u geen band aannemelijk maakt met het bouwbedrijf is het evenmin aannemelijk dat u hierdoor door de taliban zou zijn gevisieerd. De dreigbrief die u hebt voorgelegd als bewijs hiervan kan deze vaststelling niet wijzigen aangezien het slechts een kleurenkopie betreft waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Gezien het voorgaande kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend. De documenten die u hebt voorgelegd kunnen, zoals hierboven reeds werd aangetoond op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze conclusie. Betreffende de kopie van het internationaal paspoort van uw neef moet worden gesteld dat hieruit geen enkele informatie inzake uw vluchtmotieven kan worden afgeleid. Het document betreft immers enkel de identiteit van de persoon tot wie het document behoort. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het Commissariaat-generaal ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u hier niet bent geboren geeft u aan dat u en uw hele familie in Kaboel zijn geïntegreerd, uw sociaal netwerk

zich daar bevindt en u er al enkele jaren verbleven hebt. Met uw geboortestreek zou u geen enkele band meer hebben (cgvs, p. 5 en 9). Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de door u ingeroepen medische redenen moet worden gesteld dat u zich voor de beoordeling van hiervan dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen op grond van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, in ondergeschikte orde om hem als vluchteling te erkennen, in zeer ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en benadrukt dat uit het vluchtrelaas duidelijk blijkt dat hij het slachtoffer is geweest van ernstige bedreigingen. Het risico om opnieuw het slachtoffer te worden is, in geval van terugkeer naar Afghanistan, dan ook heel groot.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Hij is echter het slachtoffer geworden van enorme stress en is er zich van bewust dat hij dit niet als excuus kan opwerpen maar verzoekt de Raad hiermee rekening te houden.

Verzoeker merkt op dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken moet gebeuren in een recordtempo, onder grote druk. Men dient eveneens rekening te houden met het feit dat mensen vaak niet goed zijn opgeleid en voor hen 'details' en 'grote lijnen' slechts zeer abstracte termen zijn en hiertussen geen onderscheid kunnen maken.

Verzoeker oppert dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid, dat de gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen, eerder de uitzondering dan de regel zijn en dat het zowel de taak is van de aanvrager als de onderzoeker om gezamenlijk alle feiten naar voor te brengen en te evalueren. Verzoeker haalt een aantal passages aan uit het UNHCR-handboek en wijst er onder meer op dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus, de onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier. Er dient rekening te worden gehouden met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie en verzoeker stelt dat het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde dat het vluchtverhaal geloofwaardig is. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met diverse aanwijzingen uit het UNHCR-handboek.

In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 48/4 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op de drie onderdelen van de wettelijke bepalingen aangaande subsidiaire bescherming en stelt dat het Commissariaat-generaal van de verkeerde stelling uitgaat. Verzoeker is namelijk geboren in Zerok, provincie Paktika. De banden van verzoeker met Kabul zouden praktisch nihil zijn.

2.2. Verzoeker verliet zijn land ten gevolge van de moord op zijn twee neven. Verzoekers asielaanvraag werd blijkens de bestreden beslissing afgewezen op grond van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker (i) legde immers vage en incoherente verklaringen af over de persoon die zijn twee neven vermoordde en vervolgens de hele familie bedreigde; (ii) hij legde tegenstrijdige verklaringen af over de moord op zijn neef R. en hij bleek niet in staat aan te geven waarom zijn neef vermoord werd; (iii) ook kon hij geen geloofwaardige band aantonen met het bouwbedrijf van zijn familie; (iv) verzoeker legt geen overtuigende bewijsstukken neer aangezien alle door hem voorgelegde documenten slechts kopieën betreffen en (v) met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul werd vastgesteld dat het geweld er niet aanhoudend is, eerder gelokaliseerd en de impact ervan voor de gewone burger beperkt.

2.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53).

2.4. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker vage, onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de man die zijn neven zou hebben vermoord en over de moord op zijn neef. Stress zoals verzoeker aanvoert is geen plausible verklaring voor de onwetendheid die hij aan de dag heeft gelegd met betrekking tot de aangevoerde feiten. Elk gehoorgesprek brengt immers stress en emoties met zich mee en de verwerende partij geeft dienaangaande aan dat iedere interviewer hiermee rekening houdt. *In casu* is er geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat stress verzoeker verhinderd zou hebben de waarheid te vertellen. Verzoeker stelt dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer snel en onder enorme druk moest gebeuren. Dit kan de vaststellingen uit de bestreden beslissing echter niet verklaren aangezien de motieven van de bestreden beslissing gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoeker bij het Commissariaat-generaal. Deze motieven hebben geenszins betrekking op een omissie tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal.

De commissaris-generaal heeft voorts ook terecht gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een band heeft met het bouwbedrijf waarover hij spreekt alsook dat aan de documenten die verzoeker heeft neergelegd geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet zodat deze door de Raad worden overgenomen. Ook de documenten die verzoeker op de terechtzitting heeft neergelegd, met name een kopie van een overlijdensakte en een kopie van een paspoort, kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Het gaat immers om fotokopieën, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn.

Op basis hiervan kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging zodat er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.5. Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan in de stad Kabul kan vestigen. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vrouw, zijn kinderen, zijn oom en de rest van zijn familie allemaal in Kabul wonen en dat hij in Kabul ook vrienden heeft (gehoorverslag, 9). Verzoeker beschikt in Kabul dus over een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen. Bovendien heeft hij er de voorbije jaren drie jaar gewoond en heeft hij er ook gewerkt. De commissaris-generaal heeft verder terecht gesteld dat burgers in de stad Kabul geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit ook niet, noch brengt hij elementen bij die de informatie van het Commissariaat-generaal kan weerleggen.

2.6. Door de verwerende partij wordt ter terechtzitting een geactualiseerde nota neergelegd met betrekking tot de situatie in Kabul. Verwerende partij preciseert hierbij dat deze update die dateert van 24 augustus 2011 niets wijzigt aan de situatie zoals deze reeds was vastgesteld in haar nota van 20 januari 2011 toegevoegd aan het administratief dossier. Nadat de verzoekende partij ter terechtzitting inzage heeft gekregen van de geactualiseerde nota voor de tijd die zij hiervoor nodig achtte, verzoekt zij de nota uit de debatten te weren aangezien verwerende partij niet aannemelijk maakt dat zij de nota niet eerder heeft kunnen neerleggen.

2.7. Daargelaten dat de geactualiseerde nota ter terechtzitting neergelegd vooreerst geen wijzigingen bevat ten opzichte van de nota reeds aanwezig in het administratief dossier kan worden vastgesteld dat verzoekende partij ter terechtzitting, mede in acht genomen de nodige tijd die haar werd toegekend om de nota in te kijken, geen enkele inhoudelijke opmerking hierover maakt. Haar verweer beperkt zich tot de vraag om geen rekening te houden met deze nota. De Raad dient echter, wanneer hij oordeelt over het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag door de commissaris-generaal, rekening te houden met de situatie in een bepaald land zoals dit zich voordoet op het ogenblik dat hij zijn beslissing neemt. Om deze redenen wordt dan ook niet ingegaan op de vraag van verzoekende partij om de nota uit de debatten te weren.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Waar verzoeker vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet voldoende aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER